

August 2024

Nyt fra Civilprocessen

Highlights

Så kom vi (kommer vi) up to date igen. Kalenderen siger akkurat september, min barsel er afsluttet, og jeg er kommet i mål med praksis trykt i juli måned (og altså med den sidste måned, jeg var bagud).

Der kommer naturligvis ganske snart et nyhedsbrev med praksis fra august, men først skal vi igennem juli måned.

Det er som altid en mindre omfattende måned (endda mindre en juni), hvilket helt simpelt kan forklares med, at retterne jo holder lukket. Derfor har vi ingen afgørelser fra Højesteret (de offentliggøres jo ved afsigelse) og få afgørelser fra landsretterne.

Af disse er nogle stykker imidlertid væsentlige at kende.

De første to finder vi under overskriften »sagsførelse og sagsportalen«, og de er absolut værd at læse (og bør give anledning til diskussion).

Det er for det første *U 2024.3901 Ø (FM 2024.58)*, hvor landsrettens præmisser indikerer, at sagsportalsbekendtgørelsens § 8 (beredskabsplanen) udtømmende regulerer de situationer, hvor en part kan kommunikere uden om portalen og den relevante fremgangsmåde. (Portalen var ikke nede, og bekendtgørelsen fandt derfor ikke anvendelse. Derimod var en funktion ude af drift.)

Den anden sag er *U 2024.3959 Ø*, hvor landsretten med henvisning til Højesterets præmisser i *U 2020.1336 H de facto opstiller et krav om, at advokater skal ansøge om tilladelse til at kommunikere på anden måde end foreskrevet*. (Kæreskrift var indgivet kort inden udløb af rettens kontortid på fristdagen, og landsretten mente derfor, at advokaten skulle have sendt en anmodning efter retsplejelovens § 148 a).

Begge sager kan meget vel konkret være korrekte, men som de er begrundet, fremstår de som ekstremt restriktive på et område, hvor mit indtryk af praksis fra Højesteret ellers har været, at bedømmelsen bør være en rimelighedsorienteret helhedsbedømmelse.

Det tredje highlight er mindre dramatisk. Det er *U 2024.3876 Ø (FM 2024.55)*, hvor man navnlig bør bide mærke i den forskellige tilgang i by- og landsret ved vurderingen af, om skønsforretningens genstand var et spørgsmål, som det tilkommer retten at bedømme. Byretten havde bedømt begæringen som helhed, mens landsretten anvendte kriteriet på de enkelte spørgsmål og herefter tillod begæringen (i stærkt beskåret form).

Endelig er jeg nødt til at nævne *U 2024.3968 (FM 2024.62)* om retsplejelovens § 319. Dens faktum er så vanvittigt, at den næppe nogensinde bliver et relevant præjudikat - men den er af samme grund simpelthen værd at læse.

Saglig kompetence

U 2024.3879 Ø (FM 2024.56) – ex officio prøvelse af afvisning efter retsplejelovens § 232, stk. 1

En sag om vejlovens § 132, der omtales her, fordi landsretten direkte citerer retsplejelovens § 232, stk. 1.

Af vejlovens § 132, stk. 5, fremgår, at domstolsprøvelse er betinget af, at vedkommende først udnytter adgangen til administrativ rekurs.

Det var ikke tilfældet, og sagen kunne derfor ikke prøves (at sagen nåede så langt skyldtes, at subsumtionen af den omtvistede afgørelse under vejloven ikke var let, hvad landsrettens nuancerede præmisser også viser. Når det imidlertid ved denne analyse var konkluderet, at sagen var omfattet af

vejlovens § 132, stk. 5, var den civilprocesretlige reaktion ret oplagt).

Byrettens dom er udeladt, men det synes at fremgå, at Odense Kommune som sagsøgt havde nedlagt påstand om afvisning, men ikke fået medhold. Da kommunen endvidere havde tabt sagens substans, optrådte den som appellatant i landsretssagen, og kommunen nedlagde i den sag ikke påstand om afvisning.

Det følger imidlertid af retsplejelovens § 232, stk. 1, at spørgsmålet om saglig kompetence påses ex officio, og herunder falder altså regler om pligtmæssig rekursudnyttelse. Da parterne endvidere havde haft lejlighed til at procedere på spørgsmålet, havde landsretten også grundlag for at træffe afgørelse om afvisning. (Odense Kommune havde for landsretten fremført de samme anbringender som for byretten – og det kan derfor i øvrigt undre, at der ikke blot var nedlagt en afvisningspåstand).

U 2024.3957 Ø (FM 2024.60) – om retsplejelovens § 226

Landsretten fandt, at en patientskadesag af flere ret oplagt grunde ikke kunne henvises til behandling ved landsretten i første instans.

For det første fordi parterne ikke havde anmodet om det.

Parterne havde anmodet om tredommerbehandling, og da det viste sig at give kalenderproblemer, havde parterne som svar på rettens forespørgsel om, hvorvidt man fortsat ønskede kollegial behandling, svaret »at der fortsat ønskes 3-dommerbehandling, dog således at sagsøger også vil være indforstået med henvisning til Landsretten. Denne besked udgjorde i landsrettens øjne ikke en anmodning efter § 226.

For det andet fordi sagen havde verseret i 10 måneder og for længst var forbi det forberedende retsmøde, hvor den slags anmodning som udgangspunkt skal fremsættes, jf. retsplejelovens § 226, stk. 3, og der var ikke grundlag for helt undtagelsesvist at se bort fra denne frist, jf. samme stk., in fine.

(Landsretten fik derfor ikke lejlighed til at vurdere sagen i forhold til de indholdsmæssige kriterier i § 226, men også på det punkt tror jeg, at man kunne have fundet en begrundelse for at hjemvise sagen).

Sagsførelse og sagsportalen

U 2024.3901 Ø (FM 2024.58) – man skal bruge sagsportalen (rigtigt); og ved tekniske problemer skal man følge sagsportalsbekendtgørelsen

Det står i overskriften, men jeg skriver det lige igen. Man skal bruge sagsportalen, og man skal bruge den rigtigt.

En advokat havde indhentet Procesbevillingsnævnets tilladelse til at kære en salærafgørelse, og indleverede herefter kæreskrift på sagsportalen. Men han uploadede dette som et processkrift og brugte altså ikke appel-funktionen.

Præcis den situation har Højesteret taget stilling til i U 2021.1632 H, og Østre Landsret må derfor have haft let ved at træffe afgørelse om afvisning.

Man skal bruge sagsportalen, og man skal bruge den rigtigt.

... ok, der er lidt mere til sagen.

Advokaten oplyste nemlig, at den valgte fremgangsmåde skyldtes tekniske problemer på sagsportalen.

(Jeg noterer mig, at det af et svar fra Domstolsstyrelsen i sagen fremgår, at det er »kendt«, at der kan være fejl med appelknappen. Det leder uundgåeligt tankerne hen på U 2020.1336 H, der meget vel kan være udsprunget af samme fejl. Dengang var Domstolsstyrelsen blot mere sikker i sit svar om, at der ikke var problemer).

Netop situationer med tekniske hindringer har hidtil været løst gennem en pragmatisk praksis, hvori er udmøntet de i forarbejderne til § 148 a angivne forudsætninger.

Det fremgår imidlertid nu af sagsportalsbekendtgørelsens § 8 (bekendtgørelse nr. 1173 2016 som ændret ved bekendtgørelse 1697 2023), at der under nærmere angivne omstændigheder kan kommunikeres med retten gennem e-mail.

Læser man landsrettens bedømmelse af dette spørgsmål, indikerer den efter min forståelse en opfattelse af, at bekendtgørelsen *udtømmende* regulerer muligheden for alternativ kommunikation (jeg skriver »indikerer«, fordi landsretten medtager en sætning om, at advokaten ikke »i øvrigt [havde] rettet henvendelse« til by- eller landsret).

Den er i givet fald udtryk for en fortolkning af bekendtgørelsen, som jeg ikke har stor sympati for - og månedens sag kan illustrere hvorfor.

For det første fordi bestemmelsen alene giver mulighed for alternativ kommunikation, når det fremgår under driftsinfo på domstolens hjemmeside, at der er identificeret et teknisk nedbrud eller driftsforstyrrelser. Bekendtgørelsen omfatter altså ikke tekniske problemer, som ikke er identificeret – og al den stund, at sådanne kan forekomme, er det ikke tilfredsstillende at fortolke bestemmelsen som en udtømmende regulering.

For det andet fordi bestemmelsen kræver kommunikation uden om sagsportalen. I den konkrete sag havde advokaten uploadet et kæreskrift på sagsportalen, fordi der »kun« var tale om, at en enkelt funktion ikke virkede. Det ville være

overdrevent formalistisk, hvis man ikke tillod det – men det er, hvad formuleringen af § 8 kræver (dette aspekt indgår ikke direkte i landsrettens resultat).

Det giver naturligvis mening at henholde sig til sagsportalsbekendtgørelsen i de situationer, der er omfattet – og derfor også at holde strengt på, at der ved driftsforstyrrelser tidligst kan blive tale om alternativ kommunikation efter kl. 15.00 på frisdagen. Men det er både rigtigt og vanskeligt foreneligt med forarbejderne til § 148 a, hvis man ikke samtidig accepterer, at der findes situationer, som falder uden for bestemmelsen (og i de situationer er fremgangsmåden i FM 2021.147 stadig min foretrukne, jf. i det hele udlægningen i Almanakken 2022, s. 70, som jeg stædigt holder fast i). Det er måske dette, Østre Landsrets ovenfor citerede sætning om »i øvrigt« sigter til, og i så fald er denne tirade blot en påmindelse om ikke at overfortolke de øvrige dele af præmisserne.

I den konkrete sag er jeg så i øvrigt enig med landsretten i resultatet. Det er jeg, fordi det efter min opfattelse kan kræves, at den pågældende part (eller advokat) i forbindelse med den tekniske fejl *samtidig* orienterer retten om hindringen (det må ikke blot ske på bagkant).

U 2024.3959 Ø – om kommunikation uden om sagsportalen (og pligten til at søge om tilladelse)

Endnu en streng afgørelse fra Østre Landsret om en advokats kommunikation uden om sagsportalen, som i mine øjne udtrykker en *for streng* retsstilling.

(Det bør i forhold til den ovennævnte sag nævnes, at afgørelsen er fra *før* Domstolsstyrelsens beredskabsplan. Det berører spørgsmålet er imidlertid fortsat aktuelt).

Sagen var anlagt ved mail til Københavns Byret, idet der i den relevante periode – hvor en søgsmålsfrist efter erhvervslejeloven udløb – var generelle og kendte problemer med sagsportalen. Københavns Byret kvitterede herfor og oplyste, at retten ikke selv ville oprette sagen digitalt, hvilket advokaten ved førstkommande mulighed skulle gøre (og gjorde).

Herefter blev sagen admitteret, hvilket sagsøgte imidlertid kærede (og vandt).

Begrundelsen for at afvise sagen var den både korte og simple, at stævning var indleveret på frisdagen kl. 14.47, og sagsøger havde *derfor haft tid og mulighed for at søge om tilladelse* til at indlevere uden om sagsportalen.

Præmissen er ikke hentet ud af ingenting. Retsplejelovens § 148 a, stk. 7, indeholder en hjemmel til, at retten kan træffe beslutning om, hvordan en sag, der ikke kan anlægges eller behandles på sagsportalen, skal behandles. Og Højesteret

skrev i det ledende præjudikat, U 2020.1336 H, hvor et kæreskrift *blev admitteret trods en forkert fremgangsmåde*, bl.a. at:

»Der er ikke i denne sag truffet beslutning om at tillade kære fremsendt ved mail, og kæren den 26. marts 2019 er derfor ikke indgivet i overensstemmelse med reglerne i retsplejeloven. Det må imidlertid efter de oplysninger, der er fremkommet for Højesteret, anses for godtgjort, at det var særlige tekniske problemer, der forhindrede, at kæreskriftet kunne indgives på sagsportalen den 26. marts 2019, og at det ikke var muligt inden kærefristens udløb samme dag at søge retten om tilladelse til at indgive kæreskriftet ved mail. På denne baggrund, og da modpartens advokat samtidig blev orienteret om kæren, finder Højesteret, at kæreskriftet helt undtagelsesvis kan anses for gyldigt indgivet ved mailen af 26. marts 2019.«

Men afgørelsen er godt nok streng. For selvom advokaten vel kunne have sendt en anmodning inden rettens lukketid, så var der ingen grund til at tro, at den kunne behandles.

Og på et mere praktisk plan er præmisserne både udtryk for en (over-)formalistisk tilgang og et incitament til en uønsket adfærd.

Alternativet synes jo at være, at advokaten havde ventet 2 timer (så var man klart inden for Højesterets præmisser), hvilket rejser spørgsmålet, om en advokat der uploader i rimelig tid bør behandles ringere, end en advokat der uploader i sidste sekund.

Så kunne man måske i stedet med fordel have valgt en pragmatisk tilgang ved simpelthen at anse den alternative indgivelse af kæreskriftet for en anmodning om tilladelse til at kommunikere på den pågældende måde (det ville for mig give mening, og er vel også rationalet i f.eks. den nyligt omtalte FM 2024.8 om en indsigelsesblanket, der blev behandlet som en anmodning om genoptagelse).

U 2024.3931 Ø – FM 2024.57 – sagsportalen skal ikke bruges ved kære af fagedretskendelser

Det følger af retsplejelovens § 640, jf. § 587, stk. 1, jf. § 393, stk. 3, at kære af en afgørelse fra fagedretten sker ved indlevering af kæreskrift til den ret, hvis afgørelse kæres.

Landsretten fandt (i en sag om kære af en kendelse om arrest), med henvisning til de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 148 a, og til den uudnyttede bemyndigelse i § 148 a, stk. 10, at § 148 a ikke gælder ved kære af fagedrettens kendelser, og at kæreskriftet derfor ikke skal eller kan indgives på sagsportalen.

Bevisoptagelse, syn og skøn

U 2024.3876 Ø (FM 2024.55) – om retsplejelovens § 343 og formulering af spørgsmål

En sag om isoleret bevisoptagelse der både rejste spørgsmål om begæringens *hensigtsmæssighed* og (for landsretten) om formuleringen af spørgsmål.

Begæringen var indgivet af to købere af en andelsbolig, der overordnet ønskede at få klarlagt, om de havde betalt overpris (om vurderingsrapporten var korrekt).

Denne begæring tillod landsretten, men inden vi når så langt, vil jeg kort gøre ophold ved sagens behandling i byretten, der byder på interessante vinkler.

Sælgerne fremførte således det synspunkt, at køberne ved ikke at gøre indsigelse havde *accepteret rapporten*, og derfor ikke havde nogen interesse i sagen. Dette argument rammer skævt. Indsigelsen var således en rent juridisk indsigelse, i lighed med f.eks. forældelse, og sådanne kan næppe prøves som led i vurderingen af, om en begæring om isoleret bevisoptagelse skal tages til følge, jf. U 2013.3268 V og U 2019.1153 Ø (det ligger jo i hele institutionen, at en sag om isoleret bevisoptagelse alene har til formål at afklare faktiske/bevismæssige spørgsmål. Se dog måske anderledes FM 2023.147 om retskraft, som undergives en kritisk analyse i Almanakken 2023, s. 144).

Byretten tog – vist nok - en anden vej til samme konklusion. Efter byrettens opfattelse vedrørte sagen »spørgsmålet om, hvordan eventuelle indsigelser mod den vurderingsrapport, på grundlag af hvilken værdien af forbedringer i andelsboligen er fastsat, skal behandles«, og da dette spørgsmål var juridisk, var der ikke grundlag for syn og skøn.

Præcis hvad byretten mener, er ikke klart for mig. Det er selvfølgelig rigtigt, at der ikke kan gennemføres syn og skøn om spørgsmål, som det tilkommer retten at besvare – og det kan vel principielt føre til, at hele begæringen afvises. Men vurderingen knytter sig typisk (og som vi straks skal se i forbindelse med landsrettens behandling også konkret) til de enkelte spørgsmål. En afvisning må således i hvert fald kræve, at man efter en grundig gennemgang af alle spørgsmål kan konstatere, at der ikke er noget at spørge en skønsmand om.

I landsretten gik man mere stringent til værks. *Nogle af spørgsmålene* vedrørte efter landsrettens opfattelse juridiske spørgsmål, og disse spørgsmål kunne derfor ikke stilles. Heri er der intet nyt (jf. udtrykkeligt retsplejelovens § 197, stk. 2, 2. pkt. in fine).

Andre spørgsmål vedrørte imidlertid rent tekniske forhold (om nogle nærmere specificerede arbejder var behæftet med

fejl), og egnede sig derfor ret oplagt til belysning ved syn og skøn.

Der var derfor grundlag for at imødekomme begæringen, men at afvise enkelte spørgsmål.

Det må være både den rigtige tilgang og det rigtige resultat.

Anke og kære

U 2024.3920 Ø (FM 2024.59) – om forståelsen af retsplejelovens § 388

Afgørelsen er tilladt indbragt for Højesteret, jf. Procesbevillingsnævnets j.nr. 24/1455, og jeg kommer derfor til at genbesøge den.

Sagen udspringer af U 2023.2961 Ø (se om denne Almanakken 2023, s. 53), hvor landsretten ophævede en dom om afvisning og hjemviste sagen til fornyet behandling, idet der var dansk værneting efter Bruxelles 1-forordningen.

Når det sker, er reaktionen ikke automatisk – hvad man ellers måske kunne tro – at sagen behandles i byretten. Det er i stedet, at hver af parterne har *ret til at begære sagen behandlet på ny*, jf. den udtrykkelige regel i § 388, der samtidig fastsætter en frist på 4 uger.

Hovedspørgsmålet i sagen var, om dette også gælder, når der sker hjemvisning i forbindelse med en *ophævelse* af byrettens dom – og foreløbigt kan vi konstatere, at Østre Landsret besvarede dette spørgsmål bekræftende.

U 2024.3923 Ø (TfK 2024.251) – en interessant sætning om betydningen af fejl i afgørelsesformen

Sagen er en straffesag. Den handler samtidig grundlæggende om et straffeprocessuelt emne.

Men den indeholder også en stillingtagen til et delspørgsmål og navnlig en sætning fra rettens bedømmelse heraf, som er værd at citere.

»En part må i almindelighed, uanset at afgørelsens form - som i nærværende sag - ikke er den rette, være berettiget til at vælge den appelform, der stemmer med afgørelsens form.«

Citatet er altså her fra en straffesag, men som civilprocesmand kunne jeg ikke være mere enig (jf. også forudsætningsvist U 2023.4370 Ø og min analyse i Almanakken 2023, s. 121).

Så tak til Østre Landsret for en formulering, der vel næsten kalder på at blive citeret.

Retskraft

U 2024.3892 Ø – om retskraft af dom om deklarations gyldighed og tinglysning

Sager om retskraft er vanskelige. Og dommene er ofte meget konkrete. Det sætter grænser for analysen – men indebærer naturligvis ikke, at sådanne domme skal udelades fra nyhedsbrevet. Det vil blot ofte være begrænset til en kort omtale af sagens faktum, men i denne ombæring er der faktisk lidt at analysere på.

Baggrunden for månedens afgørelse var to tidligere sager mellem en privat virksomhed og et ejerlav, hvorunder ejerlavet dels havde fået dom for en brugsret til et parkeringsareal, dels havde fået dom for betaling af fællesudgifter til ejerlavet (som virksomheden blev anset for pligtmæssigt medlem af).

Sagerne var afgjort på baggrund af en deklaration, som både ejerlavet og Aalborg Kommune var påtaleberettiget for, og da virksomheden nogle år senere anlagde sag mod Aalborg Kommune med påstand om, at denne deklaration var ugyldig, var der reelt tale om samme tvist i nye klæder. Med netop den begrundelse nedlagde Aalborg Kommune påstand om afvisning.

(Afvisningsspørgsmålet blev udskilt, jf. § 253, og byrettens afgørelse er således samtidig et eksempel på et typeområde for denne bestemmelse: Sager om (negativ) retskraft).

Foruden den konkrete vurdering af, om sagerne reelt vedrørte samme spørgsmål (som vist nok ikke var svær), rejste sagen det mere generelle spørgsmål, om den negative retskraft er begrænset til sagens parter. Det mente virksomheden, men argumentet vandt ikke gehør i by- eller landsret.

»Dommene har retskraft for A A/S som part i sagerne, og selskabet er dermed bundet af dommene også over for Aalborg Kommune, selvom kommunen ikke var medinddraget som part.«

Præmissen, som må forstås i lyset af sagens genstand (gyldigheden af en deklaration, der jo har en almindelig, ekstern virkning), forekommer rigtig.

U 2024.4199 Ø – om retskraft

En sag om retskraft af bl.a. en tidligere straffedom.

Efter kommunen havde givet afslag på en anmodning om dispensation til lovliggørelse af en carport, anlagde borgeren sag (og tabte). Efterfølgende meddelte kommunen påbud om lovliggørelse, og da dette ikke blev opfyldt, indledte (og vandt) kommunen en straffesag. Herefter spoler vi tiden 8 år frem, hvor borgeren anlagde sag mod kommunen med på-

stand om, at *samme påbud* var ugyldigt, og argumenterede i den forbindelse for, (1) at der i de tidligere sager ikke var truffet afgørelse efter privatvejsloven, og (2) at straffedommen (slet ikke kunne have) ikke havde retskraft i en civil sag.

Det andet argument er oplagt forkert, og det første argument var konkret også uden merit, idet spørgsmålet faktisk var prøvet i den første sag (i øvrigt ville dommen have haft retskraft, hvis argumentet kunne og burde været rejst, når blot sagen handlede om samme grundspørgsmål).

Lidt mere kød var der på den anden halvdel af sagen, idet borgeren også påstod, at påbuddet var blevet uvirksomt. Det gav landsretten anledning til at overveje, om der var sket ændringer i de faktiske forhold. Da svaret herpå var benægtende, kunne sagen afvises.

Sagsomkostninger

U 2024.3933 Ø – sagsomkostninger i sag med stor værdi

Jeg plejer systematisk at gennemgå Højesterets afgørelser for at kunne omtale dem, hvor omkostningsudmålingen ikke blot er takstmæssig. Samme øvelse laver jeg ikke på landsretsafgørelser, fordi tiden ganske enkelt ikke tillader det.

Men lige præcis den her sag endte jeg med at læse, fordi overskriften fangede mig, og så skader det jo ikke at nævne den.

Sagen angik en medarbejder, der under sin graviditet ikke var blevet inviteret til et MIP-program, hvilket udgjorde ulovlig forskelsbehandling. Og så kan det blive dyrt. Godtgørelsesniveauet i disse sager udgør nemlig et multiplum af medarbejderens løn, og den pågældende medarbejder var ganske godt betalt. Over 9 mio. kr. blev det derfor takseret til (det var den overskrift der fangede mig. Godtgørelse på 9 mio. kr. for manglende invitation til et MIP-program).

Sagens værdi overskred derfor landsretspræsidenterne vejledende takster, og omkostningerne skulle i stedet udmåles skønsmæssigt, jf. U 2019.2639 H og U 2021.215 H.

Foruden sagens værdi ved vi ikke meget om momenterne. Faktum virker ikke meget omfattende eller komplekst, og sagen synes ikke at have rejst principielle spørgsmål, ligesom den ikke gav anledning til sagkyndig bevisførelse eller lignende processkrift.

Takseringen landede på 520.000 kr. (inkl. moms) for begge instanser, 260.000 kr. i hver, og altså inden for det øverste takstniveau. Det virker vel meget fair. Selvom den konkrete udmåling naturligvis *kan* føre til lavere salær (og i sager, der tilskæres, også sagtens kan gøre det, jf. U 2022.1957 H), vil det alt andet lige harmonere bedst med retsfølelsen for de fleste,

at en sag til 9 mio. kr. som udgangspunkt giver (mindst) samme omkostninger, som en sag til 5 mio. kr. Og omvendt. Når sagen ikke fremstår kompleks eller omfattende, er det svært at argumentere for, at der skal udmåles langt højere omkostninger.

På et rent praktisk plan giver det derfor mening at lade taksternes øverste spænd tjene som et udgangspunkt også i sager, hvor sagsværdien bliver højere (i hvert fald så længe vi stadig er i de etcifrede eller lave tocifrede millionbeløb).

U 2024.3968 (FM 2024.62) – advokat pålagt erstatningsansvar for unødigt sag, jf. retsplejelovens § 319

Den her er ret vild i sit faktum.

En advokat havde på vegne af en bank stævnet *Retten i Lyngby* med en række påstande, der havde til formål at få tilsidesat en dom i en sag, han selv havde ført og tabt. Da påstandenes formulering siger noget om sagens art og forløb, gengives de nedenfor (har man læst dem, forstår man bedre dommen).

»Principalt - sideordnet

1. Retten i Lyngby er ikke en domstol i EU-charterets eller EMRK's forstand.
2. Retten i Lyngbys beslutning som gengivet i retsbogen af 21. marts 2022 er ikke i overensstemmelse med retsstatsprincippet.
3. Skattestyrelsen og/eller B tilpligtes at anerkende, at Skattestyrelsen og/eller B har handlet erstatningspådragende over for sagsøger.
4. Retten i Lyngbys afskæring af adcitation er i strid med gældende ret og retten til at en retssag skal afvikles »indenfor rimelig tid«.
5. Retten i Lyngbys præmisser i dom af 17. juni 2022 om, at »Sagsøger oplyste under hovedforhandlingen, at påstandene er rettet mod retten og Skattestyrelsen og ikke mod sagsøgte.« er i strid med retsplejeloven og udtrykt for åbenbar uretfærdighed.
6. Retten i Lyngbys omkostningsafgørelse i dommen af 17. juni 2022 er ulovlig og udtryk for åbenbar uretfærdighed og i strid med praksis.
7. Retten i Lyngby skal anerkende, at der ikke skulle være afsagt dom i forbindelse med afvisningen af sagen og erstatningsansvarlig for 50.750 kr.«

Sagen var – ret åbenbart – anlagt uden bankens samtykke, og da banken fik kendskab til sagen, meddelte den (ved en ny advokat), at den ikke ønskede at videreføre sagen.

(Det gav, gudhjælpemig, anledning til et forløb, hvor den pågældende advokat argumenterede for, at han uanset bankens udmelding havde mandat til at føre sagen...)

I byretten (der naturligvis var besat med en sættemdommer) blev advokaten, med henvisning til både retsplejelovens §

319 og aftalelovens § 25, pålagt at betale *erstatning* for Retten i Lyngbys sagsomkostninger, der med en passus hentet fra den almindelige udmålingspraksis blev fastsat til 25.000 kr.

Dette beløb blev i landsretten hævet til 125.000 kr., der udgjorde bankens *faktiske* tab.

Den ændring er – selvom sådanne sager forhåbentlig er sjældne – vigtig. Retsplejelovens § 319 er en egentlig erstatningsregel, som altså ikke begrænses til de rimelige omkostninger udmålt efter de almindelige principper.

(Afgørelsen er vist nok den første siden U 2007.35 Ø (advokat pålagt at betale *in solidum med klienten*), hvor en advokat faktisk dømmes, og den første hvor advokaten dømmes alene. Men det var også under omstændigheder, hvor udfaldet virker ret oplagt).

Publicerede afgørelser

I juli har Ugeskriftet, Fuldmægtigen og de øvrige tidsskrifter trykt følgende afgørelser, der er omtalt i mit nyhedsbrev for maj samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- FM 2024.25 (U 2024.3333 Ø) – ensidigt indhentet erklæring ikke tilladt fremsendt til skønsmand
- FM 2024.44 (U 2024.3499 Ø) – beregning af fristens udløb (kl. 00:00)
- FM 2024.46 (U 2024.3158 Ø) – om retsplejelovens § 389 a (ved skønsmands kære) (april)
- FM 2024.47 (U 2024.2420 Ø) – sagkyndige udtalelser af generel karakter (marts)
- FM 2024.48 (U 2024.2375 Ø) – ensidig erklæring indhentet inden sagens anlæg (marts)
- U 2024.4016 H - om telefonforkyndelse, jf. retsplejelovens § 158
- U 2024.4001 H – søgsmål efter udløb af lovbestemt frist (lovhjemlet oprejsning)

Ny litteratur

... intet nyt under solen.

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223